

Ursula Poznanski

EREBOS

Ursula Poznanski

EREBOS

A valóságok harca

SCOLAR

Title of the original German edition: Erebus

© 2010 Loewe Verlag GmbH, Bindlach

All rights reserved

Borító és színes grafika: © Christian Keller

Fordította: Gémes Szilvia

Hungarian translation © Gémes Szilvia, 2012, 2021

Hungarian edition © Scolar Kiadó, 2021

Minden jog fenntartva.

A mű egyetlen részlete sem használható fel, nem tárolható
és nem sokszorosítható a kiadó előzetes írásbeli engedélye nélkül.

A könyv először 2012-ben jelent meg a Pongrác Kiadónál.

Leonnak

Mindig éjszaka kezdődik. Éjjelente töltöm meg sötétséggel a terveimet. Ha valamiből túlságosan is sok jutott nekem, az a sötétség. Termékeny táptalaja mindannak, amit természeteni szeretnék.

Ha dönthettem volna, mindig is az éjszakát választottam volna a nappal helyett, és a pincét a kert helyett. Nyomorék ötletförmédvényeim csak naplemente után merészkednek ki fedezékükből, hogy fagyos levegőt szippantsanak. Arra várnak, hogy valamiféle sajátos, groteszk szépséget adjak torz testüknek. A csalinak szépnek kell lennie, hogy a zsákmány csak akkor vegye észre a horgot, amikor az már mélyen a húsába hatolt. Az én zsákmányom. Szinte ismeretlenül is meg tudnám ölelni. Bizonyos értelemben meg is fogom tenni. Egyesülni fogunk a szellememben.

Nem kell keresnem a sötétséget, mindig körülvesz, úgy árasztom magamból, akár a lélegzetemet. Időközben mindenki elkerül, és ez jó. Ólálkodnak körülöttem, suttogva, kelletlenül, gyáván. Azt hiszik, a bűz tartja őket távol, de én tudom, hogy a sötétség az.

Már tíz perccel múlt három, és Colinnak még mindig se híre, se hamva. Nick az aszfalthoz vágta a kosárlabdát, először jobb kézzel, aztán ballal, majd megint jobbal. Rövid, kongó hang minden pattogásnál. Próbálta tartani a ritmust. Na, még hússzor – ha addig nem ér ide a barátja, akkor Nick egyedül indul az edzésre.

Öt, hat. Nem volt jellemző Colinra, hogy ok nélkül távol maradjon. Pontosan tudta, milyen könnyű kiesni Betthany edző csapatából. A mobilja sem volt bekapcsolva, tuti, hogy megint elfelejtette feltölteni az aksit. Tíz, tizenegy. De hogy a kosarazást is elfelejtse, meg a haverjait, a csapatot? Tizennyolc. Tizenkilenc. Húsz. Colin sehol. Nick sóhajtott, és a hóna alá szorította a labdát. Így is jó, akkor ma végre saját maga könyvelheti el a legtöbb kosarat.

Az edzés kőkemény volt, Nick pedig két órával később is csatakos az izzadságtól. Sajgó lábbal sántikált ki a tusolóba, magára nyitotta a forró vízsugarat, és becsukta a szemét. Colin egyáltalán nem jelent meg, és – ahogy az várható volt – Betthany teljesen kiakadt. A dühét egy az egyben Nicken vezette le, mintha ő tehetett volna a fiú hiányzásáról.

Nick besamponozta és megmosta a – Betthany edző szerint túlságosan is – hosszú haját, amit aztán egy kinyúlt gumival fogott lófarokba. Ő hagyta el utolsónak a sportcsarnokot. Odakint már sötétedett. Miközben a metró felé tartott a mozgólépcsőn, kivette a zsebéből a mobilját, és benyomta a Colint rejtő gyorshívó számot. A máso-

dik csörgés után bekapcsolt az üzenetrögzítő, Nick pedig letette, anélkül hogy bármit is mondott volna.

Anya a kanapén feküdt, az egyik fodrászszaklapját olvasgatta, közben tévét nézett.

– Ma csak hot dog van – szögezte le, alighogy Nick behúzta maga mögött az ajtót. – Teljesen kivagyok. Hoznál nekem egy aszpirint a konyhából?

Nick a sarokba pottyantotta a sporttáskáját, aztán behajította az aszpirint egy pohár vízbe. *Hot dog, remek!* Majd éhen pusztul.

– Apa nincs itthon?

– Nem, majd később jön. Az egyik kollégájának van a születésnapja.

Nick minden különösebb remény nélkül böngészte végig a hűtőt valami virslinél kellemesebb – pl. az előző napi pizza maradéka – után, de nem járt sikerrel.

– Mit szólsz a Sam Lawrence-dologhoz? – érdeklődött az anyja a nappaliból. – Döbbenet, mi?

Sam Lawrence? Ismerős volt neki a név, de nem tudott arcot kötni hozzá. Amikor olyan fáradt volt, mint aznap, rendszeren az idegeire mentek az anyja burkolt üzenetei. Bevitte neki a kért fejfájás-csillapító nedűt, közben azon filózott, hogy ne dobjon-e be ő is egyet.

– Ott voltatok, amikor elvitték? Mrs. Gillinger mesélte ma a történetet, amíg a haját melíroztam. Annál a cégnél dolgozik, ahol Sam anyja.

– Segíts már kicsit! Sam Lawrence az én sulimba jár?

Anyja rosszallóan méregette a fiút.

– Hát persze. Csak két évvel alattad. Most csapták ki a suliból. Nem hallottál semmit az egész patáliáról?

Nem, Nick semmit nem hallott, de az anyja szívesen és részletesen felvilágosította.

– Fegyvereket találtak az öltözőszekrényében. Fegyvereket! Állítólag egy pisztoly és két rugós bicska volt benne. Honnan van egy tizenöt évesnek pisztolya? Meg tudod ezt mondani nekem?

– Nem – vallotta be Nick. Az egész patáliából, ahogy az anyja fogalmazott, nem vett észre semmit. Az amerikai iskolákban történt ámokfutásokra gondolt, és megrázkódott. Tényleg lennének náluk ilyen beteg fickók? Alig bírta megállni, hogy felhívja Colint, talán ő többet tudna, de hát nem vette fel, a lusta dög! Talán jobb is így, hiszen az anyja valószínűleg most is jelentősen túloz, és annak a Sam Lawrence-nek csak egy vízipisztolya meg egy zsebkése volt.

– Iszonyú, hogy mennyi baj történhet, amíg egy gyerek felnő – mondta az anyja, és azzal a jellegzetes kérdő tekintettel nézett rá, hogy *nyuszikám, kicsikém, édesem, ugye, te nem tennél ilyesmit?*

Ez volt az az arckifejezés, ami miatt Nick újra és újra fontolóra vette, ne költözzön-e mégis inkább a bátyjához.

– Beteg voltál tegnap? Hogy ez a Betthany milyen ocsmányul káromkodott!

– Nem. Minden okés! – Colin Nick feje mellett elnézve, vörös szemekkel bámulta az iskola folyosójának falát.

– Biztos? Elég pocsekul nézel ki!

– Biztos. Csak nem aludtam túl sokat múlt éjjel.

Colin tekintete egy pillanatra Nick arcára tévedt, hogy aztán rendíthetetlenül megint a falra tapadjon. Nick lenyelt egy felhorkanást. A kevés alvás eddig még soha nem ártott a barátjának.

– Voltál valahol?

Colin megrázta a fejét, rasztás tincsei ide-oda lengedeztek.

– Jó. De ha az apádról van szó, ha megint...

– Nem az apám volt, oké? – Colin elslisszolt Nick mellett, majd bement az osztályterembe... de nem ült le a helyére, hanem átsétált Danhez és Alexhez, akik az ablaknál ácsorogva elmélyülten társalogtak.

Dan és Alex? Nick hitetlenkedve hunyorgott. Azok ketten annyira nem voltak jó fejek, hogy Colin csak „szövőnők”-nek hívta őket. Az 1-es számú szövőnő (Dan) igencsak apró termetű volt, és az emberben olyan érzést keltett, hogy ezt a különösen nagy hátsójával akarja kompenzálni, amit előszeretettel vakargatott. A 2-es számú szövőnő (Alex) arcszíne rekordsebességgel váltott hullasápadtról rótvörösre, amint valaki megszólította. Minden egyes alkalommal.

Lehet, hogy Colin meg akarta pályázni a 3-as számú szövőnő címet?

– Ezt nem értem – dünnyögte Nick.

– Magadban beszélsz? – Jamie bukkant fel mögötte, rácsapott Nick vállára, aztán áthajította a tantermen szakadt táskáját. Nickre vigyorgott, közben megvillantotta az iskolában fellelhető legcsálébb fogsort. – Ez rossz jel. A skizofrénia egyik első tünete. Hangokat is hallasz már?

– Menj a fenébe! – Nick barátságosan megtaszította Jamie-t. – Viszont Colin a szövőnőkkel haverkodik.

Még egyszer odanézett, és megdöbbsent. Nem haverkodás zajlott ott, hanem megalázkodás. Colin korábban soha nem látott, könnyörgő arckifejezést öltött magára. Nick ösztönösen tett feléjük pár lépést.

– ...nem értem, mi a nagy cucc abban, ha adsz pár tippet – hallotta a barátja szavait.

– Azt nem lehet. Ne játszd a hülyét, te is tudod – közölte vele Dan, majd lötytyedt hasa előtt összefonta a karját. Iskolai egyenruhájának nyakkendőjén foltot hagyott a reggeli lágytojás sárgája.

– Ne csináld már, nem olyan nagy ügy ez! És nem foglak beköpni.

Alex kételkedve sandított Dan felé, akinek az arcára volt írva, mennyire élvezzi a helyzetet.

– Felejtsd el! Olyan nagy arcod van máskor. Tessék, akkor most mássz ki egyedül belőle.

– De legalább...

– Nem! Kussoljál már végre, Colin!

Na, most! Most majd Colin mindjárt megragadja Dan vállát, és áthajítja a folyosón. Mindjárt! De a fiú csak lehajtott fejjel méregette a cipője orrát.

Itt valami nem stimmelt. Nick elsétált az ablak felé, és becsatlakozott a trióhoz.

– Na, mizu?

– Akarsz valamit? – dörrent rá Dan támadóan.

Nick szeme ide-oda járt közte és a másik kettő között.

– Tőled semmit – vágta rá. – Csak Colintól.

– Vak vagy? Épp dumcsizik.

Most aztán elakadt Nick lélegzete. Ez meg hogy beszél vele?

– Nahát, Dan, tényleg? – csipkelődött tagoltan. – Aztán miről tudna veled beszélgetni? Szövésmintákról?

Colin fekete szemeivel futó pillantást vetett a barátjára, de nem szólt egy szót sem. Ha nem lett volna olyan sötét a bőre, akkor Nick le merte volna fogadni, hogy elpirult.

Ez nem lehet igaz! Elképzelhető, hogy Colinnak vaj van a fején, és Dan tudott róla? Lehet, hogy zsarolta?

– Colin – közölte Nick hangosan –, Jamie és én sulis után találkozunk pár sráccal a Camden Lockon¹. Te is jössz?

Colin csak nagy sokára válaszolt.

– Még nem tudom – bökte ki, közben mereven bámult kifelé az ablakon. – Inkább ne számítsatok rám.

A szövőnők sokatmondó pillantást váltottak, amitől Nick gyomra idegesen összerándult.

– Mi a frász folyik itt? – Megragadta a barátja vállát. – Colin? Hékás, mi van veled?

Dan, a nevetséges zsírgombóc volt az, aki levette Nick kezét a barátja válláról.

– Semmi, amihez bármi közöd lenne. Semmi, amit érthetnél.

Este fél hatkor teljesen tömve volt a Northern Line². Nick és Jamie fáradt, izzadt emberek között állva szorongott, miközben a mozi felé haladtak. Nick legalább a tömeg fölé magasodott, úgyhogy neki jutott elhasználatlan levegő, miközben Jamie menthetetlenül beékelődött egy öltönyös férfi és egy nagy mellű matróna közé.

– Én mondom, hogy itt valami nem stimmel – kötötte az ebet a karóhoz Nick. – Dan úgy bánt Colinnal, mintha legalábbis a csicskása lenne. Velem meg mint egy kiskölyökkel. Legközelebb... – Elhallgatott. Mit fog csinálni legközelebb? Behúz egyet Dan képébe? – Legközelebb majd megmutatom neki, merre van az előre – fejezte be a mondatot.

1 London egyik művész- és kézművesnegyede.

2 Az északi metróvonal Londonban.

Jamie megrántotta az egyik vállát, ennél több mozgásra nem volt hely.

– Szerintem túlliheged a dolgot – dűnnyögte higgadtan.
– Talán Colin abban reménykedik, hogy Dan segít neki spanyolozni. Sok mindenkit korrepetál a srác.

– Nem. Nem erről van szó. Hallanod kellett volna őket!

– Akkor lehet, hogy kisütött valamit. – Jamie vigyora olyan széles volt, hogy az őrlőfoga is kilátszott. – Szívatja őket, érted? Ahogy anno³, amikor bemagyarázta Alexnek, hogy Michelle bírja a fejét. Hetekig azon röhögünk!

Nick akarata ellenére is felvihogott. Colin olyan meggyőző volt, hogy Alex szabályosan üldözni kezdte a félénk Michelle-t. Aztán persze kiderült a dolog, és a felsült fiú napokig képtelen volt visszanyerni a színét. Egyfolytában pipacsvörös volt.

– Ez két éve történt, alig tizennégy évesek voltunk – kuncogott Nick. – Gyermeteg ostobaság volt.

A metróajtók szétnyíltak, pár ember kiszállt, és jóval több nyomult be. Egy magas sarkút viselő fiatal nő teljes súlyával Nick lábára nehezedett, úgyhogy a fájdalom pár percre totál elfeledtette vele Colin fura viselkedését.

Később, miközben a sötét moziteremben ültek és reklám ment a hatalmas vetítővásznon, Nick szeme előtt újra felbukkant a két nyomi mellett álló Colin képe. Alex buzgón villogó tekintete, Dan megfontolt vigyora. A barátja zavara.

Nem korrepetálásról volt ott szó, az egyszer biztos!

Colin egész hétvégén nem mutatkozott, és nem is jelentkezett, aztán hétfőn is csak annyit beszélt Nickkel, amennyit muszáj volt. Mintha mindig rohant volna. Az egyik

3 Évében, régen.

szünetben Nick kifigyelte, ahogy a barátja odacsúsztatott valamit Jerome-nak. Egy vékony, csillogó műanyagból készült dolgot. Jerome mérsékelt érdeklődést mutatott, miközben Colin idegesen gesztikulálva győzködte, aztán továbbállt.

– Hé, Jerome! – Nick feltűnő jókedvvel lépett a sráchoz.

– Áru!d már el, mit adott neked Colin az előbb!

– Semmi különöset – felelte unottan.

– Mutasd már!

Egy pillanatig úgy tűnt, hogy Jerome tényleg a kabátzsebébe akar nyúlni, de aztán meggondolta magát.

– Miért érdekel?

– Csak. Pusztá kíváncsiságból.

– Nem nagy ügy. Meg egyébként is, kérdezd meg Colint!

– Ezzel Jerome elfordult, és csatlakozott pár sráchoz, akik épp az aktuális focieredményeket vesézték ki.

Nick kivette az angolkönyveit az öltözőszekrényéből, aztán beballagott a tanterembe. Mint rendesen, először most is Emilyn akadt meg a szeme. A lány épp erősen koncentrálna, lehajtott fejjel rajzolt. Sötét haja rálógott a papírra.

A fiú elszakadt a látványtól, és Colin asztala felé lépkedett – de ott már az Alex nevű szövőnő trónolt. Összedugták a fejüket Colinnal, és sutyorogtak.

– Tehetsz egy szívességet! – morogta Nick komoran.

Másnap a barátja nem jött iskolába.

– Bármilyen lehet az oka. Hé, általában én vagyok a paragép kettőnk közül! – Jamie becsapta a szekrénye ajtaját, mintegy nyomatékosítva a szavait. – Arra gondoltál már, hogy Colin esetleg szerelmes? Olyankor a legtöbben becsavarod-

nak. – Jamie vágott egy grimaszt. – Például Gloriába, ki tudhatja? Vagy Brynne-be. Nem, Nick, Brynne csakis utánad epekedik, te nőcsábász!

Nick csak fél füllel figyelt, mert kicsivel előrébb, a WC-ajtók előtt két hetedikes srác állt a folyosón. Dennis és... egy másik, akinek a neve sehogyan sem jutott az eszébe. Mindenesetre Dennis hevesen győzködte a haverját, miközben az orra alá dugdosott valamit: egy vékony, négyzet alakú csomagocskát. Nicknek nagyon ismerős volt ez a látvány. A másik srác vigyorgott, és feltűnés nélkül a zsebébe süllyesztette a cuccot.

– Az is lehet, hogy Colin a cuki Emily Carverbe zúgott bele – találgatott tovább Jamie lelkesen. – Abba tuti beletörrik a foga, és akkor nem kell csodálkozni a hangulatán. De aztán az is lehet, hogy mindnyájunk kedvencébe, Helenbe habarodott bele. – Jamie nagyot csapott a teltkarcsú lány hátsójára, aki épp az osztályterembe akart bejutni mellette.

Helen megpördült, és akkorát taszított Jamie-n, hogy az átrepült a fél folyosón.

– Kopj le, seggfej! – sziszegte a lány.

Jamie gyorsan összekapta magát az első rémülete után.

– Oké, rendben! Bár a látványod ezt eléggé megnehezíti. Baromira csípem a pattanásokat meg a hájat.

– Hagyd már békén! – állította le Nick. Jamie megdöbben.

– Mi a franc van veled? Újabban Greenpeace-tag lettél? Mentsük meg a bálnákat, meg ilyenek?

Nick nem válaszolt. Amikor Jamie Helen kárára poénkodott, mindig olyan érzése volt, hogy puskaporos hordóra lő égő nyílvezzővel.

A *Simpson család* ment a tévében. Nick melegítőnadrágban ült a kanapén, és langyos raviolit eszegetett. Anya még nem ért haza. Siethetett, és megint slendriánul pakolt be, mert „szerszámos ládájának” a fele szanaszét hevert a nappali padlóján. Amikor Nick hazaért, rálépett egy hajcsavaróra, és hajszaál híján teljes hosszában elterült. Anya, a kaotikus.

Apa a hálóban horkolt, az ajtóra kiakasztotta a „Ne zavarj – előre alszom” feliratú táblát.

A raviolisdoboz kiürült, Homer pedig éppen egy fának ütközött az autójával. Nick ásított. Ismerte ezt a részt, amúgy meg rögtön indulnia kell a kosáredzésre. Különbözőbb lelkesedés nélkül pakolta össze a cuccait. Talán Colin ma felbukkan, miután a múltkori edzést már kihagyta.

Azzal nem árthat, ha rácsörög és emlékezteti. Nick háromszor próbálkozott, de csak a hangposta kapcsolt be, azt meg Colin köztudottan csak minden szökőévben hallgatta le.

– Aki nem veszi komolyan a játékot, annak semmi keresnivalója a csapatban! – Betthany üvöltése gond nélkül betöltötte a sportcsarnokot. A láthatóan megtizedelődött csapat tagjai zavartan nézegették a cipőjüket. Betthany nem a megfelelő emberekkel ordítózott, végtére is ők eljöttek az edzésre. Igaz, tizenhét helyett csak nyolcan voltak. Nyolc játékossal nem lehetett két csapatot alakítani, pláne nem cserére gondolni. Colin persze nem jött, de Jerome is hiányzott. Érdekes.

– Mi van ezekkel a csódtömegekkel? Az összes beteg? Akut agylágyulás tarol a környéken? – Nick remélte, hogy Betthany hamar bereked.

– Ha ennek most már mindig ilyen szar kedve lesz, akkor legközelebb én is otthon maradok – motyogta, amiért aztán jutalmul csinálhatott is huszonöt fekvőtámaszt.

Hazafelé menet Nick még kétszer felhívta Colint, sikertelenül. A francba!

Minek idegeskedett egyáltalán? Azért, mert a barátja olyan lököttén viselkedett? Nem, állapította meg rövid gondolkodás után. A lökött még rendben lett volna. De nagyon úgy tűnt, hogy Colin egyik napról a másikra kizárta őt az életéből. Legalább annyit meg kellett volna magyaráznia, hogy miért.

Hazaérve besietett a szobájába, és belezötytyent az íróasztal előtt billegő forgószekbe. Bekapcsolta a számítógépét, és megnyitotta a levelezőprogramot.

Feladó: Nick Dunmore <nick1803@aon.co.uk>

Címzett: Colin Harris <colin.harris@hotmail.com>

Tárgy: Minden okés veled?

Helló, Cimbora! Beteg vagy, vagy mi a gáz?

Megbántottalak? Ha igen, nem volt szándékos.

És mondd már el, mi van közted meg Dan között?

Elég fura a srác, eddig ebben egyetértettünk...

Holnap jössz suliba? Ha valami zűr van, dumáljunk róla!

Cső

Nick

Rányomott a küldésre, aztán megnyitotta a böngészőt, és felment a kosáregyesület chatszobájába. Aztán mivel senki sem volt ott, átnézett a *deviantART*⁴. Emilyhez. Megnézte, hogy a lány nem tett-e fel újabb mangát⁵ vagy verset a honlapra. Hihetetlenül tehetséges volt.

Ma két új vázlatra bukkant, amiket egyből lementett a gépére. Meg egy rövid blogbejegyzést is felfedezett. Olvasás előtt habozott kicsit. Minden alkalommal le kellett küzdenie egy láthatatlan sorompót, hiszen tudta, hogy a sorokat nem neki szánták. Emily igyekezett névtelenségbe burkolózni, de pletykás barátnői voltak.

Nick elhessegette a gondolatot. Itt, ezen a honlapon a lány közelében lehetett. Mintha megérintené a sötétben.

A blogjában Emily arról írt, hogy üresnek érzi a fejét. Valahova vidékre vágyik, távol ettől a London nevű hatalmas molochtól⁶. Nickbe belehasítottak a szavak. Elképzelhetetlen volt, hogy a lány elhagyja Nick városát és életét. Háromszor is elolvasta a bejegyzést, mielőtt bezárta az oldalt.

Még egyszer lecsekkolta az e-mailjeit. Colintól semmi. Még csak egy tweet⁷ se, ahogy már napok óta. Nick felsőhajtott, az egeret nem túl finoman lecsapta az íróasztalra, aztán kikapcsolta a gépet.

A kémia a sors büntetése volt. Nick egyre növekvő kétségbeeséssel bújt a könyvét és próbálta felfogni a feladatot,

4 Nemzetközi online alkotóközösség.

5 Japán képregény.

6 Ókori föníciai napisten, az alvilág istene, akinek embert is áldoztak.

7 Angol. Jelentése: csiripelés. Maximum 140 karakter hosszú internetes bejegyzés.

amit Mrs. Ganter rótt rájuk erre az órára. Mert ha legalább egy C elég lett volna az év végén! De B alatt esélye sem volt semmire, sőt igazából A-ra lenne szüksége.⁸ Az orvosi egyetemek nem vesznek fel kémiai analfabétákat.

Felpillantott. Emily ült előtte, sötét copfja a hátára lógott. Nem egy törekeny hát volt az, hanem olyan, amin látszottak az úszóedzések. Ahogy hosszú és inas lábain is... Nick megrázta a fejét, mintha vissza akarná billenteni a helyükre a gondolatait. A fenébe! Hány mol is volt 19 gramm CH₄?

A csengő túlon túl hangosan jelezte az óra végét. Nick az utolsók között adta le a dolgozatát, és meg volt róla győződve, hogy Mrs. Ganter nem lesz boldog miatta. Emily már elment; Nick ösztönösen utána nézett, és alig pár méterre valóban felfedezte a folyosón. Rashiddal beszélgetett, akinek szörnyen nagy orra csőrszerű árnyékot vetett a falra. Nick pár lépést bóklászott feléjük, úgy tett, mintha a mappájában keresgélne valamit.

– Nem mondhatod el senkinek, érted? – Rashid egy lapos, újságpapírba tekert csomagot tartott Emily elé. Négyzet alakú, már megint. – Ez fontos! Le fogsz döbbsz rajta, egyszerűen király.

Az Emily arcára kiült kétkedés magáért beszélt.

– Nincs időm ilyen bugyutaságokra.

Nick kicsivel távolabb megállt, és feszülten tanulmányozta a sakk-klub hirdetőtábláját.

– Még hogy nincs idő, ilyen ócska dumát! Próbáld ki! Itt van.

⁸ Angol középiskolai osztályozási szisztéma, alfabetikus rendszer A-tól E-ig.

A: kiváló/kitűnő; B: átlagon felüli; C: átlagos; D: átlagon aluli; E: elégtelen.

Egyetlen oldalpillantás elég volt Nicknek, hogy lássa, Rashid a lány felé nyújtja a csomagot, de az nem veszi el tőle. Emily visszalépett, megrázta a fejét, és elindult.

– Add inkább valaki másnak – szólt oda a válla fölött Rashidnak.

Igen, add nekem, gondolta Nick. Mi folyik itt? Miért nem beszélt senki erről a csomagocskáról, ami kézről kézre jár? És hogy a jó fenébe nem volt neki még belőle? Máskor mindig naprakész szokott lenni.

Nick Rashidot figyelte, ahogy a kabátzsebébe süllyeszti a csomagot, majd csoszogva elindul a folyosón. Most Brynne felé tartott, aki épp akkor búcsúzott el egy barátnőjétől. A fiú megszólította, kihúzta a zsebéből a pakkot...

– Mit bámulsz ilyen ábrándozva? – Egy kéz paskolta meg erőteljesen Nick vállát. Jamie. – Milyen volt a förtelmes kémiaóra?

– Förtelmes – motyogta Nick. – Mit gondoltál?

– Csak szerettem volna első kézből hallani.

Pár alak megállt a folyosó közepén, elzárva a kilátást Brynne-re és Rashidra; Nick közelebb lépett, de addigra már le is zajlott a tranzakció. Rashid jellegzetesen vándorszorgó járásával távolodott, és Brynne is eltűnt a következő sarkon.

– Franc! – dühöngött Nick.

– Mi van?

– Ó, hát valami készülődik. A múltkor Colin Jeromének dugott oda valamit, és iszonyúan titokzatoskodtak. Most meg Rashid próbálkozott Emilynél, de ő lekoptatta, úgyhogy Brynne-nek kezdett szövegelni. – Nick végigsimította lófarokba fogott haját. – A többiből kimaradtam. De nagyon szeretném tudni, mi ez az egész.

– CD-k – közölte Jamie higgadtan. – Valamilyen másolt lemezek, gondolom. Ma már kétszer láttam, ahogy valaki a sarokba szorít egy másikat, és egy CD-t akar rásózni. Tök mindegy, nem?

CD-k. Ez illene is Rashid csomagjának alakjára. Egy másolat, ami kézzől kézre jár, talán valami zene, ami a listák élén áll. Akkor nem lenne csoda, ha Emily tudni sem akarna róla. Igen, ez lehetséges. Ez a gondolat egy kissé lecsillapította Nick kíváncsiságát, de... ha csak egy CD volt, miért nem lehetett hallani róla? Amikor a legutóbb egy tiltott film járt körbe, az volt a napi téma. Aki már látta, feltűnően taglalta, míg a többiek irigykedve figyeltek.

De most? Mintha suttogó propagandát játszanának, mintha valami titkos jelszó járna körbe. A beavatottak hallgattak, pusmogtak, elhatárolódtak.

Nick mélázva indult el az angolterem felé. A következő óra elég unalmasnak ígérkezett, a gondolataival volt elfoglalva, és csak 20 perc elteltével vette észre, hogy aznap nemcsak Colin, hanem Jerome is hiányzott.

Meleg őszi fény esett Nick íróasztalára és festette aransárgára a könyvek, füzetek és összegyűrt munkalapok zúrza-varát. Az angol esszé, ami fölött a fiú már fél órája ücsörgött, egész pontosan három mondat hosszú volt. Cserébe viszont a lap széle tele volt körökkel, villámokkal és hullámvonalakkal.

A fenébe, egyszerűen képtelen volt koncentrálni, mindig elkalandoztak a gondolatai!

Hallotta, ahogy anyja a konyhában molyol, közben eltekeri a rádióadót. Whitney Houston énekelt, hogy *I will always love you* – mit vétett, hogy ezt érdemli?

Nick az asztalra hajította a tollát, felpattant, és bevágta az ajtót. Ez így nem mehetett tovább, egyszerűen nem tudta kiverni a fejéből azokat a CD-ket. Miért nem kapott még belőlük? És neki miért nem szólt senki róluk? Újra megpróbálta felhívni Colint, de ő – milyen meglepő! – nem vette fel. Nick pár keresetlen szót hagyott a rögzítőn, majd kikeregte Jerome számát, aztán felhívta. Csörgött egyet, kettőt, hármat – végül kinyomták.

A jó életbe! Nick mély lélegzetet vett. Azért ez nevetéses! Egy újabb határozott mozdulattal már éppen a hátizsákjába akarta röptetni a mobilját, de hirtelen megállt. Egy ötlet kezdte pihekönnyű szárnyakkal birizgálni. Emily száma is benne volt a telefonban.

Még mielőtt túl sok ellenérvet tudott volna felsorakoztatni, hogy miért ne tegye, már tárcsázott is. Máris hallotta a fülében a csörgést, egyszer, kétszer...

– Halló?

– Emily? Ö, én vagyok, Nick. Csak kérdezni akartam valamit... Máról lenne szó... A suliban... – Összeszorította a szemét, és mély lélegzetet vett.

– A kémiadolgozat miatt?

– Nem. Hát... véletlenül láttam, hogy Rashid ma adni akart neked valamit. Meg tudnád mondani, mi volt az?

Eltelt néhány másodperc, mire Emily válaszolt.

– Miért?

– Hát, azért, mert... Páran igencsak furán viselkednek az utóbbi időben. Meg sokan hiányoznak a suliból. Neked is feltűnt? – Na, végre egész mondatokat is képes kinyögni. – És úgy vélem, hogy ez összefügghet ezekkel a kézen-közön forgó dolgokkal. Emiatt... Tudod! Szeretném tudni, miről van szó.

- Én magam sem tudom!
- Rashid semmit nem mondott róla?
- Nem, kifaggatott, olyan dolgokat akart megtudni a családomról, amihez semmi köze. Hogy eléggé szabadon engednek-e meg ilyenek. – Röviden és örömtelenül felnevetett. – Meg hogy van-e saját számítógépem.
- Aha. – Nick sikertelenül próbált kiokoskodni valamit ennyi információból. – Azt megmondta, mire kellene a számítógép?
- Nem. Csak annyit mondott, hogy valami egészen különleges dolgot adna, jobbat, mint bármi, amivel valaha is találkoztam. Meg hogy *egyedül* nézzem meg. – Emily hang-súlyából egyértelmű volt, hogy mit gondol az egész ügyről.
- Eléggé hektikus volt, és erőszakos. De hát ezt te is láttad!
- Az utolsó mondata csípős volt. Nick érezte, hogy elpirul.
- Valóban – ismerte el. Szünet állt be köztük.
- Mit gondolsz, mi lehet az? – kérdezte végül Emily.
- Sejtelmem sincs. Majd megkérdem Colint, ha újra jön suliba. Vagy... De talán neked van jobb ötleted. – Csend volt a vonal másik végén.
- Nem – bökte ki végül Emily. – Hogy őszinte legyek, még nem nagyon gondolkoztam ezen.
- A következő kérdés előtt Nick mély levegőt vett.
- Szeretnéd megtudni, ha kideríték valamit? Persze, csak ha érdekes.
- Igen, hogye – egyezett bele Emily. – Naná! De most le kell tennem, még sok dolgom van.
- Ez után a beszélgetés után már rendben volt Nick napja. Colin tehetett egy szívességet. Kapcsolatba lépett Emilyvel. És megvolt az indoka, hogy újra jelentkezzen nála, amint többet tud.

Újra itt volt Colin. Úgy támaszkodott az öltözőszekrényének, mintha mi sem történt volna. Nick képébe vigyorgott, miközben a válla mögé csapta a rasztáit.

– Életem legdurvább torokgyulladását kaptam el – mesélte, a sáljára mutatva. – Még a telefonálás sem ment. Totális rekedtség.

Nick a hazugság jeleit kutatta Colin arcán, de semmit sem tudott felfedezni rajta.

– Bethany úgy kiakadt, ahogy eddig még soha – árulta el. – Miért nem jelentettél beteget?

– Ugyan. Tényleg kutyaül voltam. Az öreg ne fontoskodjon annyira!

Nick nagyon óvatosan válogatta meg a következő szavait.

– Elég ragályos lehet ez a te betegséged. Tegnapelőtt csak nyolcan voltunk. Abszolút negatív rekord.

Ha Colin meg is lepődött, nem mutatta.

– Előfordulhat.

– Jerome is hiányzott.

Mindössze a szeme aprócska rándulása árulta el Colin érdeklődését. Nick egyből lecsapott.

– Apropos, Jerome! Mondd már el, hogy mit adtál oda neki a múltkor!

A választ mintha pisztolyból lőtték volna ki.

– A Linkin Park⁹ új lemezét. Bocs, tudom, neked is le kéne másolnom, holnapig megkapod, oks? – Ezzel bevágta a szekrénye ajtaját, hóna alá szorította a matekkönyveit, s közben kihívóan nézett Nickre. – Na? Mehetünk?

Nick egy mozdulattal lerázta magáról a döbbenetet, amit Colin magyarázata váltott ki. Linkin Park! Az egész

9 Los Angeles-i rockzenekar.

összeesküvést csak kitalálta volna? Mi van, ha csak a képzelete játszott vele, és egy influenzajárvány okozza a diákok hiányzását? Ha jobban megnézzük, nem is voltak annyira sokan. Nick gyorsan végigszámolta, miközben röviddel becsengetés előtt belépett a tanterembe. A 2-es számú szö-vő hiányzott, valamint Jerome, Helen és a hallgató Greg. A többiek többé-kevésbé álmosan nyúltak el a padokban.

Hát jó, döntötte el Nick. Akkor éppenséggel csak beképzelt az egészet. Semmi nagy titok – csak a Linkin Park. Vigyorgott saját magán, majd Colinhoz fordult, hogy ecse-telje neki Betthany előző napi kirohanását. Colin azonban nem figyelt rá. Elmélyülten nézett az ablak melletti törzs-helyén ácsorgó Dan felé. A srác félig a hasa mögé dugva felemelte négy ujját. Colin elismerően húzta fel a szemöldö-két, és felmutatta három ujját.

Nick pillantása ide-oda cikázott a két fiú között, de még mielőtt lehetősége nyílt volna rá, hogy kikérdezze Colint a jelekről, Mr. Fornary lépett a terembe. Egy órán át olyan kemény matematikai problémákkal tömté a fejüket, hogy Nicknek végül nem volt ideje olyan közönséges dolgokra gondolni, mint három vagy négy felemelt ujj.